

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců Mgr. Martina Kříže a Mgr. Gabriely Bašné v právní věci žalobce: **Český svaz ochránců přírody, základní organizace č. 11/28**, se sídlem Dolní Břežany, Na Drahách 96, IČ: 66004896, zast. JUDr. Vladimírem Boleslavem, advokátem se sídlem Praha 5, Plzeňská 70, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy, odbor ochrany prostředí**, se sídlem Praha 1, Mariánské nám. 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15.11.2010, sp. zn. MHMP-656527/2010/OOP-V-528/R-147Pra,

t a k t o:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Odboru dopravy a ochrany životního prostředí Úřadu městské části Praha 5 ze dne 20.4.2010, sp. zn. C05/15814/2010/ODŽ/Křik (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), kterým mu byla uložena pokuta ve výši 1.000,-Kč pro naplnění skutkové podstaty dle § 27a odst. 1 písm. b) zákona č. 246/1992Sb., na ochranu zvířat proti týrání (dále jen „zákon na ochranu zvířat“), a podle § 79 odst. 5 správního řádu

uložena povinnost uhradit paušální částku za náklady řízení ve výši 1.000,-Kč ve stanovené lhůtě a místě plnění.

Žalobce tvrdil, že argumentace žalovaného ve věci odborného vyjádření Městské veterinární správy v Praze (dále též „MVS“) a jeho závaznosti z hlediska posouzení věci, vychází z ust. § 24a zákona na ochranu zvířat, který činí výsledek správního řízení a rozhodnutí správního orgánu zcela závislým na odborném posouzení orgánu veterinární správy a v podstatě bere účastníkovi možnost domáhat se po věcné stránce přezkoumání, jak prvoinstančního rozhodnutí správního orgánu, tak i možnost domoci se svého práva u nezávislého a nestranného soudu. Podle žalobce je ust. § 24a zákona na ochranu zvířat v rozporu s čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod č. 2/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů a je ustanovením protiústavním. Podle žalobce bylo o výsledku řízení dopředu rozhodnuto již v okamžiku, kdy byl podán podnět ze strany MVS. Účastník byl tedy zbaven možnosti jakékoliv obrany i pro případ, že původní posouzení věci orgánem veterinární správy je věcně nesprávné nebo mylné. Odborné vyjádření MVS je po věcné stránce nesprávné, neboť vychází z pouhého doporučení Ústřední komise pro ochranu zvířat – Podmínky chovu savců volně žijících druhů v zajetí, které není závazné.

Žalobce dále namítal, že se správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí nijak nevypořádal s dříve vznesenou námitkou, že vlk byl ve smyslu § 3 písm. k) zákona na ochranu zvířat ve vlastnictví paní V. A., nikoli žalobce. Tvrdil, že důvodem pro uložení sankce nemůže být pouhá skutečnost, že vlk byl chován s jeho vědomím, v prostoru žalobcem provozované stanice pro handicapovaná zvířata, avšak v chovném zařízení zcela ve vlastnictví jiného subjektu a v držení od žalobce odlišné fyzické osoby. Žalobce tak není z hlediska odpovědnosti za správní delikt pasivně legitimován.

V doplnění žaloby ze dne 10.11.2011 žalobce konstatoval, že řízení před správním orgánem I. stupně bylo zahájeno dne 9.6.2008 z podnětu MVS a nejpozději tímto dnem správní orgán I. stupně zjistil, že došlo ze strany žalobce k porušení povinnosti. Žalobce s ohledem na výše uvedené namítal, že rozhodnutím správního orgánu I. stupně byla žalobci uložena sankce po uplynutí jednorocní lhůty podle § 27 odst. 5 zákona na ochranu zvířat ve znění účinném do 30.9.2008 a napadené rozhodnutí je tak nezákonné právě pro rozpor s § 27 odst. 5 téhož zákona.

Žalobce žádal, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný argumentoval obdobně jako v odůvodnění svého rozhodnutí. K námitce žalobce, že mu ust. § 24a zákona na ochranu zvířat nedává v řízení před správními orgány obou stupňů možnost jakékoliv obrany a je ustanovením protiústavním žalovaný uvedl, že citované zákonné ustanovení účastníkovi nijak nebrání, aby v řízení dané odborné vyjádření nebo jeho části rozporoval a zajistil jeho doplnění či změnu. Dle žalovaného zákon striktně neupravuje, že odborné vyjádření je jakýmsi dogmatem, které nemůže být za žádných okolností měněno. Žalobce byl v průběhu řízení před správním orgánem I. stupně nečinný a neměl snahu docílit změny příslušného odborného vyjádření, i když s ním v podané žalobě a v průběhu řízení před orgánem I. stupně nesouhlasil. Správní orgán I. stupně poskytnul žalobci dostatečný čas a prostor k předložení důkazů v podobě jiného znaleckého posudku, který by odborné vyjádření MVS zpochybnil. Žalobce toho však nevyužil. Žalovaný dále konstatoval, že z ustanovení § 27 odst. 1 písm. b) zákona na ochranu zvířat vyplývá, že se správního deliktu dopustí právnická nebo podnikající fyzická osoba

mimo jiné tím, že týrá zvíře. Proto je v daném případě zcela nepodstatné, kdo je vlastníkem či chovatelem týraného zvířete, podstatné je, kdo jej týrá. Během řízení bylo zcela jednoznačně prokázáno, že vlk byl týrán záchranou stanicí, která je součástí Českého svazu ochránců přírody. Vlk byl umístěn v chovném zařízení žalobce a na jeho pozemku, s jeho plným souhlasem a vědomím nevyhovujících prostor. K tvrzení žalobce v doplnění žaloby žalovaný uvedl, že z jeho strany k žádnému pochybení nedošlo, neboť byl zákon na ochranu zvířat novelizován zákonem č. 312/2008 Sb., jímž došlo ke změně příslušné lhůty tak, že ust. § 27 odst. 5 zákona na ochraně zvířat bylo nahrazeno ust. § 28 odst. 3, dle kterého odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže příslušný orgán ochrany zvířat o něm zahájil řízení do dvou let, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do čtyř let ode dne, kdy byl spáchán. Novela zákona č. 312/2008 Sb., na ochranu zvířat proti týrání, nabyla účinnosti dne 1.10.2008. Správní řízení bylo zahájeno dne 23.10.2008. Vzhledem k tomu odpovědnost žalobce za správní delikt nezanikla.

Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Soud o věci jednal bez nařízení ústního jednání podle § 51 odst. 1 s.r.s., neboť účastníci takový postup soudu akceptovali.

Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobních bodů, kterému je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Při posouzení soud vyšel následující právní úpravy:

Podle ust. § 2 odst. 1 zákona na ochranu zvířat v rozhodném znění zakazuje se týráni zvířat.

Podle § 4 odst. 1 písm. k) téhož zákona za týráni se považuje chovat zvířata v nevhodných podmínkách nebo tak, aby si sama nebo vzájemně způsobovala utrpení.

Podle § 22 odst. 1 písm. f) téhož zákona Krajské veterinární správy a na území hlavního města Prahy Městská veterinární správa na úseku ochrany zvířat vypracovávají odborná vyjádření a vydávají osvědčení o schválení silničního dopravního prostředku nebo plavidla pro přepravu hospodářských zvířat^{5b}), pozastavují a odnímají tato osvědčení.

Podle § 24a odst. 5 obecní úřad obce s rozšířenou působností si vyžádá v řízení o správním deliktu odborné vyjádření orgánů veterinární správy, které je pro toto řízení závazné. Je-li řízení zahájeno z podnětu orgánu veterinární správy a součástí podnětu je i odborné vyjádření, další odborné vyjádření se nevyžaduje. Odborné vyjádření se rovněž nevyžaduje v řízení o správním deliktu spočívajícím v porušení povinnosti učinit opatření proti úniku zvířete.

Podle § 27a odst. 1 písm. b), odst. 17 písm. a) téhož zákona právnická nebo podnikající fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že týrá zvíře nebo utýrá zvíře. (17) za správní delikt se uloží pokuta do 500 000 Kč, jde-li o správní delikt podle odstavce 1 písm. b).

Podle § 27 odst. 5 téhož zákona, *ve znění účinném do 30.9.2008*, pokutu lze fyzické osobě, která je podnikatelem, nebo právnické osobě uložit do jednoho roku ode dne, kdy příslušný orgán ochrany zvířat zjistil porušení povinnosti, nejdéle však do tří let ode dne, kdy k porušení povinnosti došlo.

Podle § 28 odst. 3 téhož zákona, *ve znění účinném od 1.10.2008*, zaniká odpovědnost právnické osoby za správní delikt, jestliže příslušný orgán ochrany zvířat o něm nezhájil řízení do 2 let, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán.

Podle § 50 odst. 4 správního řádu v rozhodném znění pokud zákon nestanoví, že některý podklad je pro správní orgán závazný, hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci.

Podle ust. § 149 odst. 1, 4 správního řádu závazné stanovisko je úkon učiněný správním orgánem na základě zákona, který není samostatným rozhodnutím ve správním řízení a jehož obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu. Správní orgány příslušné k vydání závazného stanoviska jsou dotčenými orgány. (4) estliže odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska, vyžádá odvolací správní orgán potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska. Tomuto správnímu orgánu zasílá odvolání spolu s vyjádřením správního orgánu prvního stupně a s vyjádřením účastníků. Po dobu vyřizování věci nadřízeným správním orgánem správního orgánu, který je příslušný k vydání závazného stanoviska, lhůta podle § 88 odst. 1 neběží.

Podstatou sporu je posouzení zákonnosti postupu správního orgánu I.stupně a žalovaného, kteří vyšli z odborného vyjádření MVS a uložili žalobci pokutu za správní delikt.

K předně uvedené žalobní námitce, podle které činí ust. § 24a odst. 5 zákona na ochranu zvířat výsledek správního řízení zcela závislým na tzv. odborném posouzení orgánu veterinární správy a účastníku bere de facto možnost domáhat se po věcné stránce přezkoumání prvoinstančního rozhodnutí, možnost domoci se stanoveným způsobem i svého práva u nezávislého a nestranného soudu a je ustanovením protiústavním, z obsahu spisového materiálu vyplynuly tyto skutečnosti významné pro posouzení věci:

Dne 11.6.2008 byl doručen správnímu orgánu I. stupně podnět MVS ze dne 9.6.2008, č.j. 932/2008/EKO k uložení pokuty za správní delikt (dále též „podnět MVS“), ve kterém bylo uvedeno, že dne 2.5.2007 byl vydán žalobci závazný pokyn č.j. 586/2007/EKO/zp podle § 22 odst. 1 písm. i) zákona na ochranu zvířat. Podle bodu 3. tohoto závazného pokynu byl žalobce povinen „*zajistit všem zvířatům volnost pohybu dle druhu a kategorie zvířat včetně vhodného vybavení chovných prostor (např. chovatelské prostředí pro vlka) a zabezpečení proti úniku a dodržování maximální kapacity dané v provozním řádu – ihned a trvale.*“ Následně bylo při kontrolách plnění závazného pokynu zjištěno, že vlk je chován v nedostatečném prostorném a podněťově chudém prostředí, dochází k chovu vlka v nevhodných podmínkách a k porušování § 4 odst. 1 písm. k) zákona na ochranu zvířat. Součástí podnětu MVS je odborné vyjádření MVS podle § 22 odst. 1 písm. f) zákona na ochranu zvířat, podle kterého žalobce porušil mj. ust. § 4 odst. 1 písm. k) zákona na ochranu zvířat tím, že chová vlka v nevhodných chovatelských podmínkách. Dne 12.6.2008 provedl správní orgán I. stupně ohledání na místě, kterého se účastnila paní V. P.- A. a pan P.L., o kterém byl pořízen zápis. Následně se dne 17.7.2008 konalo ústní jednání před správním orgánem I. stupně k projednání podezření ze spáchání správního deliktu ve věci porušení zákona na ochranu zvířat proti týrání, kterého se měl dopustit žalobce. Dne 28.7.2008 si správní orgán I. stupně vyžádal od MVS stanovisko k výrokům paní V. P.-A. a Mgr. M. Z., které jsou uvedeny v zápisu z ústního jednání ze dne 17.7.2008. MVS vypracovala dne 28.8.2008 znovu odborné vyjádření dle § 22 odst. 1 písm. f) zákona na ochranu zvířat proti týrání, ze kterého vyplynuly skutečnosti již uvedené v odborném vyjádření jež bylo součástí podnětu MVS, a sice, že žalobce mj. porušil § 4 odst. 1 písm. k) zákona na ochranu zvířat tím,

že chová vlka ve dvou klecích o rozměrech 3m x 2m, podklad písek, vybavené dřevěnou boudou a ve výběhu o rozměrech 5m x 6m, podklad pevné desky, vybavení dva špalky. Vlk nebyl ve stanici chován jako handicapované zvíře. Ve svém odborném vyjádření odkázala MVS na Doporučení Ústřední komise pro ochranu zvířat s tím, že si je vědoma, že se jedná pouze o doporučení, které není závazné, ale považovala ho za metodickou pomůcku pro hodnocení vhodnosti chovatelského prostředí. Dle MVS byly rozdíly v doporučených a skutečných chovatelských podmínkách natolik velké, že prostředí pro daného vlka bylo nevhodné a docházelo tak k porušování § 4 odst. 1 písm. k) zákona na ochranu zvířat proti týrání. Následně bylo správním orgánem I. stupně nařízeno jednání na 23.10.2008 k seznámení s podklady správního řízení před vydáním rozhodnutí ve věci a projednání správního deliktu porušení zákona na ochranu zvířat proti týrání v platném znění proti žalobci. *Tímto dnem bylo zahájeno správní řízení ve věci předmětného správního deliktu žalobce.* Na jednání za žalobce jednala paní V. P.-A., předsedkyně žalobce. K odbornému vyjádření MVS uvedla, že vlk má artritické změny v kloubech a žije v ubikaci o velikosti 42m². Doporučení, které je uvedeno v odborném vyjádření MVS, není právně závazné a týká se pouze nově stavěných ubikací. Dále konstatovala, že by tomuto vlkovi měla ubikace dostačovat, když dle nových doporučení má na jeden pár připadnout 100m², což je přibližně dvakrát tolik, než jsou rozměry ubikace, ve kterých je chován tento vlk. Jemu by plocha měla postačovat, jeho stav a chování nenasvědčuje týrání. Upozornila, že vlk není majetkem žalobce. Závěrem požádala o vypracování soudně znaleckého posudku a za tím účelem přerušení řízení do konce r. 2008. Správní orgán I. stupně dne 24.11.2008 vyzval žalobce k dodání znaleckých posudků do 31.12.2008 a zároveň vydal usnesení o přerušení řízení do 31.12.2008, tedy do doby dodání znaleckých posudků žalobcem. Následně dne 20.1.2009 zaslal správní orgán I. stupně žalobci opětovnou výzvu k předložení znaleckých posudků do 14 dnů od doručení. Na výzvu správního orgánu I. stupně ze dne 24.11.2008 a na výzvu ze dne 20.1.2009 žalobce nijak nereagoval a znalecký posudek týkající se vhodnosti podmínek chovu vlka nedodal. Dne 20.4.2009 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí ve věci, které bylo žalovaným zrušeno a vráceno k novému projednání. Nové rozhodnutí bylo správním orgánem vydáno dne 20. 4. 2010. Proti tomuto rozhodnutí bylo podáno žalobcem odvolání ze dne 20.5.2010, jež bylo žalovaným zamítnuto a potvrzeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

Žalobní námitka není důvodná.

V daném případě bylo správní řízení zahájeno z podnětu MVS, jehož součástí bylo odborné vyjádření podle § 22 odst. 1 písm. f) zákona na ochranu zvířat (podnět z 9.6.2008). Pokud správní orgán I. stupně následně od MVS požadoval stanovisko k výrokům paní V. P.-A. (ze dne 28.7.2008) a MVS na to zaslala znovu odborné vyjádření podle § 22 odst. 1 písm. f) zákona na ochranu zvířat, doplněné o konkrétní stanovisko k „výrokům“ paní A. (ze dne 28.8.2008), nemůže tato skutečnost ničeho změnit na závěru, že řízení o správním deliktu žalobce bylo zahájeno z podnětu orgánů veterinární správy, jehož součástí bylo i odborné vyjádření. Významnou je skutečnost, že odborné vyjádření orgánu veterinární správy bylo pro správní orgán v řízení o správním deliktu ve smyslu § 24a odst. 5 zákona na ochranu zvířat *závazné*. Nemohlo se tak uplatnit ust. § 50 odst. 4 správního řádu, podle kterého správní orgán hodnotí podklady pro své rozhodnutí jen v případě, že zákon *nestanoví*, že je některý podklad pro něj závazný. Správní orgán I. stupně proto postupoval v souladu se zákonem, když závěry vyplývající z odborného vyjádření MVS převzal do odůvodnění svého rozhodnutí. Dle názoru soudu se v případě odborného vyjádření veterinární správy vydaného dle § 24a odst. 5 zákona na ochranu zvířat jedná o závazné stanovisko ve smyslu § 149 odst. 1 správního řádu. Je to úkon učiněný správním orgánem na základě zákona, který není

samostatným rozhodnutím ve správním řízení a jehož obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu. Žalobce tudíž mohl v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně směřovat své námitky proti jeho obsahu a žalovaný by byl následně v odvolacím řízení povinen si podle § 149 odst. 4 správního řádu vyžádat potvrzení nebo změnu tohoto odborného vyjádření od správního orgánu nadřazeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska. Pokud by tak žalovaný neučinil a sám posoudil takovou námitku, zatížil by řízení závažnou procesní vadou. K obdobnému názoru dospěl i Nejvyšší správní soud ve své rozsudku ze dne 14.10.2010 sp. zn. 7 As 46/2010-54. Žalobce ovšem ničeho v podaném odvolání nenamítal a ani v průběhu řízení před orgánem I. stupně sám oponentní odborné vyjádření (znalecký posudek) nepředložil. Žalobcova obrana v průběhu správního řízení a v podané žalobě tak neobstojí, neboť mu správní řád umožnil bránit se proti obsahu odborného vyjádření předložením oponentního odborného vyjádření či znaleckým posudkem a v odvolacím řízení postupem podle § 149 odst. 4 správního řádu, což se nestalo. V řízení o přezkumu zákonnosti rozhodnutí správního orgánu před soudem pak již svou procesní pasivitu nemohl napravit, neboť soud přezkouvává zákonnost rozhodnutí správního orgánu podle skutkového a právního stavu ke dni jeho vydání (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

Soud nepřisvědčil ani námitce žalobce, že vlk není v jeho vlastnictví, ale ve vlastnictví paní V. A., a žalobce tak není pasivně legitimován k odpovědnosti za správní delikt. Je tomu tak proto, že podle ust. § 27a odst. 1 písm. b) zákona na ochranu zvířat se může správního deliktu dopustit právnická nebo podnikající fyzická osoba tím, že týrá zvíře nebo utýrá zvíře. V daném případě se soud se ztotožnil s názorem žalovaného, že pro spáchání správního deliktu je zcela nepodstatné, kdo je vlastníkem nebo chovatelem zvířete, ale důležité je, kdo zvíře týrá. Dle soudu bylo v řízení před správním orgánem I. stupně prokázáno, že dotýčný vlk byl umístěn v zařízení žalobce, na jeho pozemku, s jeho plným souhlasem a vědomím, do jeho nevyhovujících prostor, čímž došlo k jeho týrání. Pokud žalobce v této souvislosti namítal, že se žalovaný s námitkou nedostatku pasivní legitimace nevypořádal, je třeba k tomu uvést, že se žalovaný s argumentací žalobce ani nemohl vypořádat, neboť žalobce tuto námitku v odvolání neuplatnil.

K námitce žalobce uvedené v doplnění žaloby (ze dne 10.11.2011), že je žalobou napadené rozhodnutí nezákonné pro uplynutí prekluzivních lhůt vymezených v ust. § 27 odst. 5 zákona na ochranu zvířat, soud uvádí, že byť tímto doplněním žaloby byly rozšířeny žalobní body po zákonem stanovené lhůtě (§ 71 odst. 2 s.ř.s.), soud se námitkou zabýval z úřední povinnosti, neboť se jedná o skutečnost, významnou z hlediska hmotného práva, kdy uvedené platí i v případě, že ji žalobce nevytkl v žalobním bodu vůbec, anebo tak neučinil ve lhůtě pro podání žaloby (nález Ústavního soudu ze dne 26.2.2009 I. ÚS 1169/07).

Soud považuje námitkou za lichou. V daném případě má soud z obsahu spisového materiálu za prokázané, že správní řízení bylo zahájeno dne 23.10.2008, nikoliv, jak žalobce tvrdí, dne 9.6.2008, neboť to vyplývá jak ze zápisu z ústního jednání ze dne 23.10.2008, tak z rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 20.4.2010, kde je v úvodu uvedeno, že správní orgán dne 11.6.2008 obdržel podnět k zahájení správního řízení, přičemž správní řízení bylo zahájeno dne 23.10.2008. K zahájení řízení tak došlo až po nabytí účinnosti novely zákona na ochranu zvířat (zákon č. 312/2008 Sb.), již bylo nahrazeno ustanovení § 27 odst. 5 ustanovením § 28 odst. 3, podle kterého odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže příslušný orgán ochrany zvířat o něm zahájil řízení do dvou let, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do čtyř let ode dne, kdy byl spáchán. Ze shora uvedeného je zřejmé, že správní orgán zahájil řízení ve lhůtě stanovené v § 28 odst. 3. citovaného zákona a k prekluzi práva na správní potrestání žalobce tak nedošlo.

Soud proto nedůvodnou žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s.. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, žalovanému správnímu orgánu, který měl plný úspěch, však důvodně vynaložené náklady v řízení nevznikly.

P o u ě n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Praze dne 29. ledna 2015

JUDr. Ivanka Havlíková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Válková